

The Kalimantan Talks

Rahman Connelly

Minh Thần dịch

The Kalimantan Talks

Minh Thân dịch 2020

© Điện sách 02.2021 Góc Nhỏ

The Kalimantan Talks

Rahman Connelly

Minh Thần dịch

NỘI DUNG

Kể từ năm 1957	6
Chờ đợi lúc khởi sự	6
Từ Thượng Đế	6
Những tội tở của chúng ta	7
Tại sao không ai khác biết được điều đó?	7
Dùng sự dò dào đó	8
Người duy nhất chúng tôi muốn giao thiệp	8
Mở con đường tới Kalimantan	8
Người Dayak đã khóc...	9
Dân số thừa	9
Tỉnh sung túc nhất	9
Các yêu quái chào đón Bapak...	10
.	
. Những con sông hùng vĩ...	10
. Palangka Raya...	10
. Như xây cất một thành phố lớn...	11
. Khởi động...	11
. Nhượng quyền đất đai...	11
. Cho nông nghiệp	11
. Vàng, Bạc, Đồng Đỏ...ngay cả Dầu	12
. Bapak chuẩn bị một nơi chốn...	12
. Nông trại nhỏ trồng rau cải	13
. Cho những ai làm việc tại Kalimantan...	13

. Định phần nhà cửa...	13
. Những phương tiện cho du lịch...	14
. Kì diệu nhưng...	14
. Thật đáng buồn nếu những người khác đến trước	14
. Đi ra ngoài lề của tâm linh?	15
. Phối hợp thiên đàng và địa ngục	15
. Bapak ý thức được	16
. Bapak hiểu thế nào là kinh doanh	17
. Những hoang tưởng của kẻ nghèo	17
. Thà chết còn hơn	17
. Sự phụng thờ của mình sẽ không mất đi	18
. Tiếp nhận và thực thi	18
. Tại sao Bapak đề nghị Kalimantan?	19
. Không có ông thầy nào tốt hơn kinh nghiệm	19
. Quê hương mình sẽ tại Kalimantan	19
. Chuyển tới Kalimantan không có gì đáng ngại	20
. Với người Java	21
Thiên đàng là nơi đây	21
Đối diện thất bại	21
Trở nên cường mạnh để truyền bá Subud	22
Cho toàn thể xã hội	22
Hạnh phúc vô bờ	23
Đem đến cái gì đó cho nhân loại	23
Điều kiện tối cần để thành công	24
Tại sao những gì chúng ta làm lại thiếu hiệu quả?	25
Châm ngòi cho chân tâm	26
Những người khai phá cho hòa bình	26

DỰ ÁN KALIMANTAN

(Dịch từ *The Kalimantan Talks* của Rahman Connelly trong Subud Library)

Kể từ năm 1957

Bapak nói là đúng ra những ai thuộc Coombe Springs sẽ nhớ lại được là Bapak lúc đó đã nói tới Kalimantan. Bapak lần đầu tới Coombe Springs trong năm 1957. Như vậy thì trước đây 23 năm, Bapak đã có kế hoạch phát triển Kalimantan.

[81 JKT 1]

Chờ đợi lúc khởi sự

Kể từ lâu Bapak đã biết được tình hình ở Kalimantan là như thế nào. Bapak biết được nó như thế nào, nhưng Bapak đợi chờ lúc tốt nhất cho tất cả các bạn có thể làm chứng cho sự thật. Nên Bapak đã chuẩn bị cho dự án Kalimantan, Bapak biết được sự việc là như thế nào ở Kalimantan. Vậy hiển nhiên, ta không cần phải lo lắng, nếu công nhận Thượng Đế, bởi Thượng Đế sẽ chăm lo cho mình. Nhờ latihan kedjiwaan của Subud, các bạn đang theo tập, các bạn biết được hạnh phúc cuộc sống mình là ở đâu; các bạn biết được nó nằm đâu. Lâu trước khi sự nghiên cứu của các nhà địa chất học, Bapak đã biết được đất đai của Kalimantan có đầy những vật liệu mà con người cần.

[82 AKL 7]

Từ Thượng Đế

Khi lần đầu tới đó, Bapak quyết định mình muốn mua một khu đất ở miền Trung Kalimantan, và đó là điều trước kia không có bất cứ ai biết gì và chú ý tới. Nhưng khi Bapak tới đó, hình như chợt nhiên có đủ hạng

người chú ý tới khu vực Bapak muốn tới. Ngay cả ông thị trưởng cũng không nhận thức được là có những nơi đó trong tỉnh mình – những nơi có đủ loại tài nguyên trong đất đai, như kim cương, vàng bạc, và ngay cả dầu hỏa. Bapak biết là có những thứ đó. Chính ông thị trưởng đã ngạc nhiên hỏi: “Làm sao ông biết được?” Bapak chỉ nói: “Từ Thượng Đế.”

[81 LON 16]

Những tài trợ của chúng ta

Bapak biết được, Bapak có thể trông thấy ở Kalimantan có những tài nguyên trong đất đai rất có giá trị, rất lợi ích cho nhân loại. Trong bản chất của con người có những sinh linh hay thần hồn bắt đầu từ mức độ vật chất tới mức độ thực vật, mức độ thú vật, rồi tới mức độ con người. Những sinh linh hay thần hồn có lợi cho chúng ta. Mục đích của chúng là giúp cho chúng ta sống trên cái thế gian này. Nếu thực sự là tài trợ chúng ta, chúng sẽ dạy cho chúng ta những gì về cái thế gian này. Chúng có thể cho chúng ta hay và giúp chúng ta tìm thấy những gì mình cần trên cái thế gian này. Do đó mà Bapak biết được trong lòng đất Kalimantan có đủ loại khoáng sản, đủ những thứ lợi ích và có giá trị cho nhân loại.

Tại sao không ai khác biết được điều đó?

Đó là vì họ mù lòa; họ không nhìn thấy được. Điều này thật đáng chú ý. Điều khiến họ mù lòa là chính nafsu họ. Các bạn hiểu được như vậy là rất quan trọng cho mình: ngoài việc là chứng ngại cho sự phụng thờ Thượng Đế, nafsu còn khiến chúng ta mù lòa. Quyền năng của nafsu có thể khiến tâm trí trở nên vô dụng làm cho chúng ta không thể hiểu và nhìn thấy những gì chung quanh mình. Nhưng latihan kedjiwaan làm cho chúng ta tách biệt khỏi quyền năng của nafsu, nên chúng ta nhận được những chỉ dẫn khiến mình có thể bắt đầu có một sự hiểu biết rộng lớn về những gì thế giới chứa đựng, về những gì là chánh đạo.

[81 CMB 4]

Dùng sự dồi dào đó

Có lần Bapak thấy mình đang nghĩ: ‘Tại sao đảo Kalimantan, một nơi tài nguyên dồi dào, đầy những thứ có ích cho nhân loại, mà lại không được dùng cho điều gì? Tại sao người ta không thể dùng được?’ Bapak nhận thức được đó là vì những kẻ muốn dùng sự dồi dào đó chỉ muốn đoạt lấy dùng cho mình. Nhưng với Bapak thì khác. Bapak nhận thức được những gì phải làm là dùng sự dồi dào đó, trước hết, để cải thiện nơi chốn đó, làm cho nó trở nên tốt đẹp.

[81 WEN 5]

Người duy nhất chúng tôi muốn giao thiệp

Bapak nghe thấy người ta kể – về những sinh linh vô hình được coi là chủ nhân của những khoáng vật quý báu trong lòng đất Kalimantan. Bapak nghe dân địa phương kể lại điều đó, họ hiển nhiên là những người giao tiếp được với các thần linh. Họ kể lại rằng các thần linh đã nói rằng người duy nhất được vui lòng chấp nhận cho khai thác những khoáng vật dồi dào là Bapak Muhammad Subuh Sumohadiwidjojo. Ông là người duy nhất chúng tôi muốn giao thiệp,“ các thần linh đó hình như đã nói vậy.

[81 LON 16]

Mở con đường tới Kalimantan

Khi tới đó, Bapak đi bằng xuồng máy, nên phải hứng gió trong một thời gian. Nếu ở Indonesia người ta hứng gió thì dễ bị masuk angin, một điều như bệnh cúm. Ngay cả ở Jakarta, nếu Bapak cởi áo khoác ra trong một lúc, thì cũng sẽ bị masuk angin. Nhưng tại Kalimantan, mặc dù đi xuồng máy trong nhiều tiếng đồng hồ, Bapak không cảm thấy bất cứ triệu chứng nào của bệnh cúm, hay thấy khó chịu. Và điều đó chứng tỏ điều Bapak nói trước kia là không khí một nơi chốn tự nó không có hại cho sức khỏe, mà là do con người làm cho nó có hại cho sức khỏe. Một điều ta không tìm thấy ở Kalimantan là không có nhiều người.

[81 JKT 1]

Người Dayak đã khóc...

Những người Dayak [người Mã Lai nội địa Borneo] chưa từng gặp Bapak. Khi Bapak tới Kalimantan, con đường tới đó phải xuyên qua khu rừng. Bapak đi vào khu rừng, đi tới một thung lũng cho tới khi không thể đi xa hơn nữa. Người Dayak muốn cõng Bapak, nhưng Bapak nói những con cái của Bapak có thể làm chuyện đó. Người Dayak đã khóc và hỏi tại sao họ không được phép cõng Bapak. Vậy, họ là những người yêu mến những ai gần cận Thượng Đế. Nếu những người đó yêu mến ai, thì bất cứ tới đâu, ta cũng sẽ tiếng tăm, như trường hợp của Bapak.

[81 LON 1]

Dân số thưa thớt

Nơi chốn đó khoảng $\frac{1}{4}$ của Java, nhưng dân số thì gần một triệu. Điều đó khiến cho mật độ dân số dưới mức mật độ của Java (mỗi cây số vuông khoảng 5 hay 6 người, đối với 1000 người mỗi cây số vuông ở Java)

Tỉnh sung túc nhất

Theo sự tiếp nhận của Bapak, tỉnh miền Trung Kalimantan có lẽ là tỉnh sung túc nhất của Indonesia. Tại sao nó đã hoàn toàn bị bỏ bê? Như là mọi người đã quên có nó, nên nó là một vùng đất chưa khai phá.

Nguyên nhân là nói chung thì những người ở đó đều sợ ma quỷ nơi đó. Nhưng ma quỷ nơi đó có thể coi là ‘nặng kí.’ Chúng vô cùng cao lớn và đáng sợ, có thể hơn cả chiều cao của những thân cây. Không chỉ là dân địa phương trông thấy chúng và sợ chúng. Nhưng người nước ngoài tại đó đôi khi cũng trông thấy chúng. Chẳng hạn, có những người Mỹ và Pháp đã biết cách tôn kính những thần linh ở Kalimantan, và một hội truyền giáo của Thụy Sĩ đã xây những trường học cho dân địa phương.

Điều khôi hài là những yêu quái, thần linh, hay bất cứ cho đó là gì đi nữa - những sinh linh mà nhiều người coi là nguy hiểm và hung dữ thì lại đang chờ đợi Bapak tới đó. Chúng đang mong đợi Bapak ở đó, chúng đang ao ước cho Bapak tới Kalimantan làm điều gì đó.

Thế nên, khi các bạn tới đó, miễn các bạn cho biết là mình thuộc nhóm của Bapak, là một trong những con trai hay gái của Bapak, thì chúng sẽ không làm bất cứ gì đối với mình. Trái lại, chúng sẽ khiến cho mình được thoải mái. Bapak nói điều đó đã được chứng thực, khi Bapak tới đó với một đoàn khoảng 12 người, và nhiều người trong họ đã trông thấy những yêu quái đến và đi. Miễn là họ nói mình thuộc nhóm của Bapak, chúng sẽ đi mất và để họ một mình. Nếu muốn các bạn có thể kiểm chứng điều đó với bạn L.

Các yêu quái chào đón Bapak...

Thực vậy, Bapak tới Banjarmasin, trước khi tới Kalimantan. Ngay lúc Bapak đặt chân xuống đất, chúng đã có đó: tất cả các thần linh và yêu quái đã chào đón Bapak. Tất cả đang chờ đợi nơi đậu thuyền để chào đón Bapak. Hình như chúng đã đặt cho Bapak một cái tên, một danh xưng, Jaga Guru, hay Thế Tôn, một cái tên mà tất nhiên Bapak không xin đòi. Đó là điều chúng nghĩ.

Những con sông hùng vĩ...

Từ Banjarmasin tới Palangka Raya còn là 200km nữa, hay khoảng đó, và phải đi máy bay tới đó vì hoàn toàn không có đường xá. Bất cứ loại nhà cửa nào cho người ở thì có rất ít. Thiếu đường xá nên phải đi máy bay hay đi thuyền. Nếu muốn tới bất cứ đâu thì thông thường phải đi trên sông, và xuống máy là phương tiện giao thông. Sông ngòi thì rất lớn, nhiều con sông chảy hùng tráng từ phía Bắc tới phía Nam Kalimantan. Con sông nhỏ nhất, sông Musim, chiều ngang khoảng 100 tới 200m; con sông lớn nhất, sông Barito, rộng khoảng 2km. Tất cả các nhà cửa hầu như đều nằm dọc theo các con sông. Phải thuê xuống máy, người ta gọi là taxi trên sông, hay xuống máy taxi, và có rất nhiều cái, khiến cho các sông ngòi là nơi chôn giao thông duy nhất.

Palangka Raya...

Toàn thể vùng Palangka Raya thì không hơn 40 cây số vuông. Dân số thì khoảng 60.000 người. Như vậy thì hầu như rất trống vắng. Ta hầu như

không trông thấy bất cứ xe cộ nào. Có một hay hai xe hơi mà ta nhìn thấy, thì đó là những xe luôn có đó, luôn chạy lòng vòng trong phố. Đó là tất cả sự giao thông, tuy đường xá khá rộng, còn thành phố thì phơi bày khá tốt. Nhưng chẳng có nhiều những gì xảy ra.

Như xây cất một thành phố lớn...

Vậy, thành thật mà nói, nếu chúng ta bắt đầu xây cất một thành phố nhỏ phía Bắc Palangka Raya, thì như vậy tức là xây cất một thành phố mới, bởi tất cả những gì đã có đó thì không hơn gì những gì chúng ta sẽ làm. Đương nhiên chúng ta phải hiểu rằng bởi mình sẽ làm như vậy, nên toàn bộ vùng đó sẽ nhanh chóng khởi động. Từ nay trở đi, dân số sẽ nhanh chóng gia tăng.

Khởi động...

Bapak cũng thấy trước là những hoạt động đó sẽ từ miền Trung lan qua miền Tây và Đông Kalimantan. Tại miền Trung Kalimantan, một trong những dấu hiệu của sự khởi động đó là có 3 phi trường được hoạch định cất xong trong 2 hay 3 năm tới, những phi trường đang được xây cất, có lẽ vì Bapak đã quyết định tới đó.

[81 JKT 1]

Nhượng quyền đất đai...

Tới nay, tại Kalimantan, Bapak đã nộp đơn xin được nhượng quyền cho 100.000 éch-ta đất. Có lẽ sau này, nếu muốn, chúng ta sẽ được thêm 200.00 éch-ta. Đất đai đó đầy cây cối và rừng rậm. Vậy, việc làm đầu tiên của chúng ta là chặt cây và khai thác tài nguyên cây gỗ. Chặt cây theo một quy mô rộng lớn thì phải mất nhiều năm, thậm chí có lẽ 20 năm.

Cho nông nghiệp

Bapak không biết được: trong một vài vùng được phát quang, Bapak sẽ chuẩn bị trồng cây cọ, cacao và cà phê, có lẽ cả đinh hương và những gì

như vậy.

Vàng, Bạc, Đồng Đỏ...ngay cả Dầu

Ngoài canh nông ra, Bapak còn biết có những vùng chứa nhiều khoáng sản. Nếu Bapak trải nghiệm, trải nghiệm của Bapak cho thấy có vàng, bạc, đồng đỏ và ngay cả dầu – đủ loại khoáng sản, nhưng Bapak không cần phải mô tả chi tiết. Vậy, ngoài những dự án về gỗ cây và trồng trọt, chúng ta cũng phải xem xét đất đai để tìm ra những nơi chôn tốt nhất cho những dự án khai mỏ.

[81 JKT 1]

Tại miền Trung Kalimantan, rau cải và những thức ăn khác rất mắc. Cà rốt là 1000 rupiah mỗi kí. Tại sao lại mắc như vậy? Đó là vì những dân ở đó không thích canh nông. Thay vì vậy, họ đi đãi vàng trên những con sông. Mỗi ngày có thể kiếm được từ 5 tới 10g vàng. Nếu lấy được vàng mà dùng những phương pháp thô sơ nhất, thì sẽ còn lấy được nhiều hơn nếu dùng những dụng cụ phương tiện tân tiến của công nghệ.

Ngoài vàng và đồng đỏ còn có đủ loại kim cương. Những kim cương màu trắng trong rõ, và những thứ màu vàng và màu xanh rất đẹp. Khả năng phản chiếu của những đá quý đó cho biết tuổi tác khoảng chừng của chúng – tối thiểu là 300.000 tới 400.000 năm. Điều đó không có gì lạ, vì Kalimantan là một hòn đảo cổ xưa nhất của quần đảo Indonesia. Có những thân cây đường kính là 3m, và một số những cây đó thuộc nhượng quyền cho Bapak.

Vậy, đó là những dự án Bapak khởi công ở Kalimantan: những dự án Bapak đã thấy trước từ lâu.

[81 JKT 1]

Bapak chuẩn bị một nơi chốn...

Hiển nhiên những gì chúng ta làm ở Kalimantan là những gì lớn lao, rất lớn. Nhiệm vụ mình thật lớn. Để làm công việc lớn lao đó, Bapak từ nay chuẩn bị một nơi chốn thiên hạ có thể sinh sống ở Kalimantan. Như

thế, những dự án Bapak mô tả đều tại phía bắc miền Trung Kalimantan, nơi chốn Bapak dự tính cho người ta sinh sống là hướng nam cách đây 350km. Đó là nơi Bapak sở hữu một khu đất 240 éc-ta.

Trên khu đất đó là những cát khoáng chất thạch anh màu trắng chất lượng cao. Bapak có ý định khai thác những cát đó, đem ra bán để kiếm tiền. Vùng đó còn có khoáng chất gra-nít, những gì có thể dùng cho vật liệu xây cất.

Nông trại nhỏ trồng rau cải

Bapak có ý định lập nên một nơi chốn có thể nuôi súc vật, và có những nông trại trồng rau cải. Tất cả những cái đó là hỗ trợ cho một vùng dân cư. Với Bapak một vùng dân cư là cái gì như Wisma Subud, kích thước tối thiểu là 100 éc-ta.

[81 JKT 1]

Cho những ai làm việc tại Kalimantan...

Nơi chốn này thật phi thường, và Bapak bắt đầu khai triển một vài khu đất làm nhà cửa cho hội viên Subud – những chuyên viên làm công việc đào mỏ, chặt cây, trồng trọt, nuôi bò và tất cả những gì khác. Bapak đã mua 600 éc-ta đất cho nhà cửa tại Tengkilang. Tất cả là để cho các bạn.

[81 LON 1]

Định phần nhà cửa...

Bapak đã chỉ định một ủy ban chuẩn bị bán các phần đất cho hội viên Subud trên khắp thế giới. Mỗi phần là 1000 thước vuông - khoảng $\frac{1}{4}$ éc-ta. Giá cả mà ủy ban ấn định không là giá thị trường, mà là cách quyên tiền cho toàn bộ dự án. Nói cách khác không chỉ là tạo vốn cho hạ tầng cơ sở của 240 éc-ta gần Palangka Raya, thủ đô miền Trung Kalimantan, mà còn là chuẩn bị cho những dự án lớn hơn - cho tính khả thi và sự khai thác, chẳng hạn.

Giá cho mỗi ngàn thước vuông là 1.5 triệu rupiah, khoảng \$2400. Bapak mong rằng các bạn không cảm thấy như vậy là quá mắc, bởi nhìn từ khía cạnh người tiêu dùng, giá đầu tư của mình sẽ tăng lên 20 lần. Bapak nói điều đó, để các bạn nhận thức được mình sẽ không mất tiền, không mua với giá lạm phát, hay điều gì như vậy.

Những phương tiện cho du lịch...

Gần đó, Bapak dự tính lập nên một khu giải trí, nơi có nhiều nhà cửa. Nhưng thay vì cho người ở, thì là cho du lịch. Tất nhiên là cũng sẽ cho các hội viên Subud. Nhưng đó là việc lợi dụng việc đất đai chung quanh đó rất đẹp. Bapak nói như vậy, và tuy chính mình là một người Indonesia, và quen thuộc với những cảnh đẹp của Indonesia, nhưng Bapak cũng thấy nơi đó là hết sức tuyệt vời! Không quá nóng, cũng không quá lạnh, như Jakarta.

[81 JKT 1]

Kì diệu nhưng...

Bapak khởi công dự án Kalimantan không để trở nên giàu có, mà để làm cho quê hương Bapak trở nên phì nhiêu, và để là gương mẫu cho việc nên thích làm việc, nên có khả năng làm việc. Như bạn L đây. Khi tới đó, anh nói: “Bapak, thật kì diệu,“ nhưng đừng chỉ nói là “kì diệu,“ mà là nên tiếp tục làm.

[81 LON 1]

Thật đáng buồn nếu những người khác đến trước

Tất nhiên là điều đó đòi hỏi nhiều nỗ lực và kiên trì, như điều chính Bapak đã trải qua. Khi Bapak tới Kalimantan, người ta để Bapak ngồi trên một chiếc xe lăn, vì Bapak không đủ sức khỏe để đi đứng. Điều này không vui vẻ gì với một ông cụ, khi phải trèo lên trèo xuống những khúc cây mới đốn hạ. Thật mệt nhọc cho Bapak.

Đừng sợ hãi vì những khó khăn, đau khổ hay bệnh tật; đừng sợ hãi vì

những gì không dễ chịu. Đừng để cho những người của những quốc gia khác đến đó trước tiên. Như vậy thì thật đáng buồn.

[80 PDN 1]

Đi ra ngoài lề của tâm linh?

Do đó mà Bapak đã lập nên những kinh doanh, và bây giờ là một kinh doanh lớn hơn tất cả những cái trước đây.

Thực ra thì nhiều người đã phản ứng như: “Trời ơi, Bapak đang ra ngoài lề khiến mắc vào thế giới vật chất. Trước kia thì Bapak là tâm linh; bây giờ thì Bapak hoàn toàn có khuynh hướng vật chất, Bapak chỉ thích những gì là vật chất.”

Bapak nói thực ra thì như vậy không hẳn là sự thật. Bapak là một con người nên phải nghĩ tới cái thế gian này. Sau này thì khác hẳn, khi Bapak không còn là một con người nữa. Lúc đó Bapak sẽ không cần có tiền nữa. Nhưng khi ta còn là một con người trên cái thế gian này, Thượng Đế muốn ta nên dùng những gì Thượng Đế ban cho mình trên cái thế gian này. Và Thượng Đế đã cho những gì? Thượng Đế đã ban cho đôi tay, đôi chân, tim và óc. Đó là những gì chúng ta phải dùng cho đường đi của mình trên cái thế gian này. Bằng chứng là nếu Thượng Đế không muốn cho chúng ta dùng đôi tay và trí óc, thì Thượng Đế đặt chúng ta nơi đây để làm gì? Sẽ không cần phải đặt chúng ta nơi đây.

[84 CDK 17]

Phối hợp thiên đàng và địa ngục

Thông thường, từ thời xa xưa tới nay, tâm linh không thể hợp tác với vật chất, hay thiên đàng không thể làm việc chung với địa ngục. Nhưng hiện nay đó là ý Thượng Đế: thiên đàng và địa ngục nên làm việc chung, tâm linh và vật chất nên hợp tác. Bằng chứng của điều đó là trong latihan, trong đó chúng ta học được cách cùng với việc đi đứng, mình có thể cầu nguyện. Chúng ta có thể làm việc, viết lách, làm mọi chuyện với quyền năng của Thượng Đế. Thượng Đế cũng làm việc trên cái thế gian này, không chỉ tại thế giới bên kia. Nhưng xưa kia cho tới nay thì không như

vậy, và không chỉ là nơi đây, mà ở Java thì cũng y như vậy. Khi phụng thờ Thượng Đế, chúng ta bị cấm cản không được làm việc trong vật chất, vì như vậy mình sẽ quên mất thiên đàng. Nếu chỉ chú tâm tới cái thế gian này, hậu quả là điều hiện nay chúng ta có, trong đó người ta chế tạo bom nguyên tử và vũ khí hạch nhân, để hủy diệt nhân loại. Nhưng hiện nay thì không còn là như vậy. Hiện nay có sự hợp tác giữa hai cái đó là ý Thượng Đế, khiến cho ta ý thức được Thượng Đế không chỉ tại thế giới bên kia, mà còn là trên cái thế gian này.

[82 XTY 1]

Bapak ý thức được

Điều đó đã xảy ra như thế, một cách dần dần trong những hành trình của Bapak, Bapak ý thức được những nhu cầu của kinh doanh. Bapak ý thức được nếu thiếu kinh doanh, ta không thể sống, và việc hội viên Subud làm việc trong kinh doanh là điều thiết yếu. Điều này thật tuyệt vời nếu có thể tự đứng trên bàn chân mình – nói cách khác là được độc lập, có kinh doanh của chính mình. Nhưng nếu không thể thì tối thiểu có thể làm điều gì như một nhân viên, một kẻ làm công được thuê mướn. Mặc dù vậy, ngay cả trong hoàn cảnh đó, một điều không mấy thích thú, thì như vậy vẫn hoàn toàn thích đáng, miễn là cần thận và tận tụy, miễn là ý thức được hoàn cảnh mình để làm những gì thích hợp cho những nhu cầu mình.

Thượng Đế dạy cho Bapak cách nhận diện được những nguyên nhân của lạc hậu trên thế giới. Những nguyên nhân đó là thiên hạ không ý thức được những nhu cầu của chính mình. Cách thoát khỏi cảnh lạc hậu là thường xuyên ý thức được những nhu cầu vật chất của mình trên cái thế gian này. Và chính sự ý thức đó sẽ dẫn dắt mình trên con đường của những gì đúng hợp cho mình: nói cách khác là ý thức được công việc thích hợp và tài năng thích hợp của mình trên cái thế gian này.

Một thí dụ về điều Bapak muốn nói là những dân hoang dã trong rừng nhiệt đới, như dân Kalimantan và tại những quốc gia khác, những vùng khác trên thế giới, những kẻ không mặc quần áo và vv... Nếu hỏi họ “Tại sao mấy người không nỗ lực? Tại sao mấy người không làm việc? Tại sao mấy người không suy tính những gì mình cần?” thì họ nói “Tại

sao lại phải vậy? Nếu đỏi chúng tôi vào rừng hái trái cây và sẽ được măn nguyện. Nỗ lực để làm gì? Nỗ lực thêm thì được gì?“ Chính sự lười biếng đó, việc không nhận biết được những nhu cầu mình, là nguyên nhân lạc hậu. Và đó thực ra là trái lại ý Thượng Đế.

[84 CDK 5]

Bapak hiểu thế nào là kinh doanh

Bapak xin được nói lại một lần nữa để các bạn hiểu được những gì Bapak nói về kinh doanh. Quan niệm về kinh doanh không là điều gì ta làm cho lợi ích mình. Mà là điều gì cho mọi người, cho lợi ích chung, cho lợi ích của đất nước, cho lợi ích của xã hội. Nếu làm việc, dù làm bất cứ gì, thì đó là kinh doanh, miễn những gì mình làm là những gì hợp với tài năng và bản chất mình.

[81 SAO 3]

Những hoang tưởng của kẻ nghèo

Chẳng lợi ích gì nếu tự nói với mình: “Nếu nghèo trên cái thế gian này, tôi sẽ giàu có tại thế giới bên kia“. Trong tôn giáo có những kẻ cuồng tín thường nói: “Nếu chỉ việc chấp nhận số phận nghèo khổ của mình trên cái thế gian này, thì tại thế giới bên kia, chúng ta sẽ giàu có, và sẽ có những thiên thần chờ đợi mình, sẽ có những khu vườn thật đẹp cho mình“, những gì đại loại như vậy. Thẳng thừng mà nói, nói như vậy là những hoang tưởng của kẻ nghèo.

[84 CDK 17]

Thà chết còn hơn

Thực ra, điều tối quan trọng là lao động, bởi nếu không làm việc thì tức là mình chẳng dùng được gì cho cái thế gian này. Nếu vậy thì thà đừng sống ở đây còn hơn. Thà chết càng sớm càng tốt.

[84 CDK 17]

Sự phụng thờ của mình sẽ không mất đi

Sự phụng thờ của mình có thể ngưng lại, có thể mất đi, nếu ta không động tác, không hành động. Vậy hiển nhiên, nếu điều gì hiện hữu, thì đó cái gì là động tác, và những động tác đó phải hợp với những gì được khiến cho có động tác, nên kết quả là cái gì lợi ích có thể nhìn thấy. Đó là điều được gọi là Zat, Sifat, Asma, Afal.

[81 WOB 5]

Tiếp nhận và thực thi

Trong kinh Quran có điều nói là Thượng Đế sẽ không giúp đỡ và ban ân huệ cho một kẻ không lao động, không nỗ lực. Thực vậy, Thượng Đế đã tạo cho chúng ta vô số phương cách để hoàn thành cuộc sống mình với tất cả những gì có chung quanh mình – như ở Kalimantan.

Nói cho đúng, ở Kalimantan, nếu đi ngược dòng sông với một cái chèo, mà nhúng nó vào đất cát của sông tại một vài nơi, vớt cát lên thì có thể lấy ra một vài hạt vàng nhỏ li ti, đôi khi là một đá quý. Tất cả những gì chung quanh chúng ta, trên khắp thế giới, tại bất cứ đâu, đều có những cơ hội. Nơi đây ở Indonesia, ta có thể trông trọt bất cứ gì, thì cái đó sẽ mọc lên. Đó là sự trù phú của cái đất nước đặc biệt này.

Điều đó khiến chúng ta nhận thức được tất cả những gì mình phải làm là tiếp nhận và thi hành. Chẳng có gì sẽ xảy ra, chẳng có gì là kết quả, nếu không thi hành, nếu không làm gì. Ta sẽ không đạt được kết quả mong muốn, nếu không làm những gì cần cho kết quả. Đó là điều mình phải luôn nhớ. Ta không thể sống sung túc nếu không nỗ lực. Vậy, đừng tự nói với mình: “Số phận tôi thiếu may mắn, kiếp phận là nghèo túng,” bởi biết và định đoạt được số phận mình không là chính mình, mà là Thượng Đế. Ta không được quyền suy xét về những gì là số phận mình. Đó là địa phận của Thượng Đế.

[84 CDK 8]

Tại sao Bapak đề nghị Kalimantan?

Đừng nói: “Đâu là vốn? Làm gì mà có đủ tiền được?” Ta đã sinh ra với vốn liếng? Ta sinh ra với hai bàn tay trắng. Xưa kia đã có ngân hàng? Khi loài người lần đầu tới cái thế gian này, ta đã có ngân hàng để mượn tiền? Ta đến với hai bàn tay trắng. Con người đã tạo ra ngân hàng, chứ không là ngân hàng tạo ra con người. Vậy, tại sao không được dồi dào? Tại sao ta không tìm thấy cách phát triển cuộc sống mình?

Chúng ta đến với việc chẳng có gì hết, trở thành cái gì đó, và từ cái gì đó lại trở về cái chẳng có gì hết: cái “chẳng có gì hết” bao bọc mọi cái. Cái “là cái gì đó” có trong cái thế gian này, là cái thế gian này, là thực tại của cái thế gian này, và đó là cái phải đứng cảm và tin cậy đối diện, vì nó cũng chứa đầy quyền năng của Thượng Đế.

Hôm nay Bapak giải thích cho các bạn điều đó, để các bạn đôi điều hiểu được những gì Bapak có ý định làm, và tại sao Bapak đề nghị Kalimantan, một dự án quy mô.

[81 CDK 1]

Không có ông thầy nào tốt hơn kinh nghiệm

Đó là cách để ta phát triển: khi làm việc, ta chợt nhận thấy mình được hướng dẫn để làm việc một cách mới mẻ. Ta nhận thấy việc làm của mình bắt đầu tự ý khai triển. Đó đúng là sự hướng dẫn của Thượng Đế, và là điều người ta nói là không có ông thầy nào tốt hơn kinh nghiệm

Quê hương mình sẽ tại Kalimantan

Điều Bapak muốn cho các bạn hay là Indonesia không thiếu tài nguyên dồi dào. Indonesia có đầy tất cả những gì cần cho cuộc sống. Nhưng vấn đề là dân Indonesia rất chậm chạp dùng những cái đó. Họ không mấy năng động để phát triển những gì có trong đất nước mình.

Những gì chúng ta cần là sự vui lòng làm việc, sự vui lòng thực hành những gì mình tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan, khiến cho dần dần mình có thể ứng dụng tất cả những gì Thượng Đế đã ban cho. Có lẽ các bạn cảm

thấy tới Kalimantan ở là một chuyện rất xa xôi, rất nguy hiểm và rất khó chịu. Kalimantan là một nơi rất kỳ quái mà mình muốn tới ở? Bapak biết là một khi tới đó thì sẽ không còn thấy là kỳ quái nữa. Những ngày tháng Bapak còn ở Semarang, Bapak thường tới Jakarta. Bapak cảm thấy tới Jakarta là một bước tiến lớn, một nơi hết sức kỳ quái. Bây giờ thì Bapak ở Jakarta, Bapak cũng cảm thấy y như vậy với Semarang. Bapak cảm thấy nơi đây là quê hương mình. Bapak cảm thấy sau này tới Kalimantan ở, Bapak sẽ cảm thấy Jakarta là một nơi chốn xa xôi và rất kỳ quái, và quê hương mình sẽ tại Kalimantan.

Chuyển tới Kalimantan không có gì đáng ngại

Vậy, đó là điều gì không phải lo sợ, lại càng không lo sợ là vì mình đã tiếp nhận được latihan kedjiwaan. Nhờ latihan kedjiwaan chúng ta nhận thức được quyền năng của Thượng Đế không chỉ hiện hữu tại một nơi chốn, mà là bất cứ đâu trên khắp thế giới. Quyền năng của Thượng Đế hiện hữu tại Kalimantan cũng như tại Java.

Bapak đã kiểm chứng được điều đó, bởi Bapak không những nghiệm được việc di chuyển từ Java tới Kalimantan, mà còn đã từng được hoàn toàn đem ra ngoài cái thế giới này, tới một nơi chốn có thể nhìn vào vũ trụ, và đó không là một trái banh, mà như là cảm thạch nhìn từ đằng xa. Bapak hỏi Thượng Đế: “Nơi kia là cái gì vậy?” Thượng Đế đáp: “Đó là cái thế giới đã bỏ lại đằng sau.” Khi Bapak tới đó, Bapak cảm thấy đó hoàn toàn là quê hương mình. Bapak không cảm thấy như mình đang tại một thế giới lạ lùng, xa hẳn bất cứ gì.

Vậy, một khi nhận thức được như vậy, ta sẽ không còn lo ngại những chuyện nhỏ nhặt, như di chuyển từ Jakarta tới Kalimantan. Khi Bapak tới đó, Bapak hiểu được độ lớn và sự vĩ đại của quyền năng Thượng Đế. Nên Bapak thực sự hiểu được rằng quyền năng của Thượng Đế là cái gì vĩ đại và vô biên tới nỗi khiến điều người ta nghĩ Thượng Đế hiện diện trên cái thế giới này, hay đến cái thế giới này để chuyện trò với những con người như chúng ta, là chuyện hoàn toàn không thể có. Bởi tất cả những gì là vĩ đại, là uy quyền mà đặt vào cái thế giới này, cái thế giới này sẽ vỡ ra từng mảnh và biến mất. Nó không thể chứa đựng sự vĩ đại của Thượng Đế. Thế nhưng, quyền năng của Thượng Đế hiện diện nơi đây, trên cái thế giới này, và tiếp xúc với tất cả những gì có nơi đây.

Với người Java

Bapak đặc biệt nói điều đó với người Java. Nhưng với tất cả các bạn thì cũng là vậy. Tại đất nước mình, mỗi người các bạn đều có cơ hội trở nên phú cường. Vậy, đừng ngồi đó mà than thân trách phận. Hãy làm cái gì đó. Hãy tìm cách trở nên phú cường. Tại Indonesia thì đó là ở Kalimantan. Tại đất nước các bạn thì là đâu? Tất cả những gì phải làm là đi tìm. Bapak không kiên nhẫn được với các bạn, nếu các bạn chỉ than trách, nếu các bạn chỉ nói: “Trời ơi, làm gì mà mình có được cái này cái nọ. Cuộc đời mình không thích đáng,” và vân vân. Đi tìm hay không thì tùy thuộc các bạn.

Thiên đàng là nơi đây

Bapak khởi công, làm điều đó để tạo cơ hội cho tất cả các bạn, cho tất cả các hội viên Subud được dịp ứng dụng sự gần cận với quyền năng của Thượng Đế trên cái thế gian này.

Bapak coi cái dự án này là một lĩnh vực trong đó ta tập luyện chính mình, tập cách thực thi công việc trên thế gian này với sự hướng dẫn của Thượng Đế trong latihan. Vậy, tối thiểu, như Bapak nói, chúng ta tạo được một sự cân bằng: kedjiwaan lớn mạnh thì tình trạng thế gian của mình cũng lớn mạnh theo, cũng luôn cải tiến. Như vậy thì chúng ta sẽ không bị bao quanh bởi một tình trạng trong đó mình chỉ luôn than trách về điều này điều nọ trong đời mình. Trái lại, chúng ta sẽ đạt được điều mà thực ra Thượng Đế đòi hỏi, điều chúng ta có thiên đàng trên cái thế gian này, cũng như có thiên đàng tại thế giới bên kia.

Đổi diện thất bại

Nhưng tất nhiên là phải kiên nhẫn, dũng cảm và vui lòng làm việc. Nếu không dũng cảm, thì sẽ không được chuyện gì. Đừng nghĩ rằng chỉ làm

một hay hai lần là sẽ thành công. Đôi khi phải chịu thất bại 5 hay 6 lần, nhưng không vì thế mà không tiếp tục. Quả thực là đối diện những gì phải đối diện với đức tin ở Thượng Đế, như Bapak đã làm.

[81 LON 1]

Trở nên cường mạnh để truyền bá Subud

Có lẽ nhờ cái dự án Kalimantan này Subud sẽ cường mạnh để truyền bá. Bapak chỉ là công cụ hay dụng cụ của Thượng Đế để đem tới cho nhân loại sự dồi dào đó, cái kiến thức và hiểu biết đó. Do đó loài người luôn có đầy đủ cho cuộc sống mình, và sẽ không chỉ luôn đánh nhau, như Iran và Iraq. Trước kia người Iran và Iraq là một dân tộc, và ngay cả bây giờ chủng tộc và tôn giáo họ đều y như nhau. Nhưng bây giờ thì họ không ngần ngại chém giết nhau. Cho điều gì? Cuối cùng thì cả đôi bên sẽ bại liệt. Như Bapak đã nói trước kia, đó là ảnh hưởng của nafs. Trong Subud chúng ta được che chở khỏi cái ảnh hưởng đó.

Vậy, Bapak mong rằng nhờ lao động Subud có thể bành trướng tới Trung Đông, nơi đang chiến tranh, khiến cho các nguyên thủ những quốc gia đó, những kẻ chỉ muốn đánh nhau, nhờ tập latihan sẽ nhận thức được đánh nhau chỉ hoàn toàn là phí thì giờ. Như vậy sẽ luôn không còn chiến tranh và những vấn đề ở Trung Đông.

Cho toàn thể xã hội

Có lẽ đó là sự khác biệt giữa việc để hết tâm trí vào Kalimantan của những người Subud và không Subud, bởi tuy có nhiều người nói tới Kalimantan và muốn tới đó, nhưng phần đông động cơ của họ chỉ là kiếm lời. Nhưng với chúng ta, bởi chúng ta được latihan hướng dẫn, nên những gì mình làm ở Kalimantan không chỉ là cho chính mình, mà cho toàn thể xã hội. Điều đó sẽ tốt đẹp cho những kẻ chẳng có gì, cho những kẻ nghèo túng. Nó sẽ giúp cho những kẻ thiếu thốn mọi thứ, tạo hy vọng cho họ và một cuộc sống mới, và vân vân.

Những gì mình làm không chỉ là để giàu có. Bapak giàu có để làm gì, vì đã già? Nguyên nhân chúng ta làm như vậy là để nâng cao xã hội và quốc

gia mình, tới một phần nào, và nhờ tu tập và tiếp nhận latihan kedjiwaan chúng ta có thể sánh vai với thế giới hiện đại. Chúng ta làm để cho Indonesia không thua sút những quốc gia hiện đại trên thế giới, mà rất có thể còn đứng hàng đầu. Rất có thể Indonesia sẽ trở thành một quốc gia không luôn chỉ làm theo, mà còn có thể sánh vai với những quốc gia khác về sự tiến bộ của thời đại. Và tất cả những điều đó có thể xảy ra, nhờ tuân theo những gì tiếp nhận được trong latihan kedjiwaan.

[84 CDK 17]

Hạnh phúc vô bờ

Bapak mong rằng các bạn cũng sẽ tiếp nhận được cái tính chất Bapak đã tiếp nhận: tính chất một tim can rộng lớn như đại dương. Có một điều về cái tính chất đó mà Bapak muốn cho các bạn hay:

Ai có cái tính chất đó là một người hạnh phúc vô bờ. Bởi nó như một giếng nước, một nguồn suối từ đó luôn có thể lấy nước. Nó không bao giờ cạn. Ta như một suối nước với những người chung quanh mình, một suối nước luôn được lợi lộc bởi những gì mình ban cho.

Và đó là điều mà tất cả các sứ giả của Thượng Đế đã nghiệm thấy, tất cả những ai mà Thượng Đế đã ban cho ân huệ, kể cả Bapak. Tuy Bapak không mong chờ cho các bạn được y hệt như vậy, nhưng tối thiểu thì các bạn cũng được một phần nào. Có thể không là 100%, nhưng tối thiểu thì cũng đạt được đôi điều.

Đó là điều Bapak thực sự mong cho tất cả các hội viên Subud đạt được và biểu hiện trong cuộc sống trên cái thế gian này.

[81 CDK 3]

Đem đến cái gì đó cho nhân loại

Ngoài việc có cái tim can rộng lớn đó, chúng ta cũng phải lao động là kinh doanh. Như Bapak đã cho thấy tại Kalimantan. Những gì Bapak làm tại Kalimantan không là để trở nên giàu có. Tuy thế, Bapak đã bắt đầu giàu có, rất giàu có. Không, Bapak làm để đặt một khuôn mẫu cho tất cả

các bạn: các bạn cũng sẽ tìm thấy cách sắp đặt đời mình, tìm thấy những cơ hội cho đời mình, để đáp ứng những nhu cầu vật chất của mình.

Đó là lợi ích và công dụng của latihan kedjiwaan mà tất cả chúng ta đã tiếp nhận. Bởi những gì lớn mạnh trong nội tâm mình là kết quả của latihan, là một tình cảm yêu thương. Một tình cảm muốn giúp những người chung quanh mình, và đó là điều đúng hợp với những gì mà các thiên sứ xưa kia đã tiếp nhận được. Họ tiếp nhận được từ Thượng Đế thiên đàng trong nội tâm mình. Nhưng họ không giữ lấy cho chính mình. Đó không là điều họ chỉ tiếp nhận được cho chính mình, mà chẳng còn gì để lại cho gia đình mình và cho những ai chung quanh mình. Trái lại, sự minh triết và hiểu biết họ tiếp nhận được, họ đã có thể truyền lại cho những người khác trong hình thức một giáo lý. Và sự minh triết đó đã có thể biến đổi cuộc sống những ai chung quanh họ. Nó có thể tạo cho những ai khác một cuộc sống mới, điều gì mới mẻ và thực sự lợi ích.

Vậy hiển nhiên, latihan kedjiwaan không chỉ là để phát triển cho chính mình. Trong Subud có điều gì đó vượt ngoài những giới hạn của chính mình. Để đem tới cho thế giới bên ngoài. Chắc chắn Subud có lợi ích cho nhân loại trên khắp thế giới.

[81 CDK 3]

Điều kiện tối cần để thành công

Những gì chúng ta đối diện trong những dự án đó là một nhiệm vụ rất lớn. Bapak nói đòi hỏi chánh yếu, điều kiện tối cần làm cho không tin cậy nhau, hay có thành kiến giữa nhóm này và nhóm kia, là chúng ta thực sự biết cách cùng nhau làm việc, cách hợp tác, cách tin cậy nhau, tôn trọng nhau, khiến cho có thể có qua có lại. Chúng ta cũng không đại dột làm cho có thành kiến giữa người quốc gia này với người quốc gia kia. Bí quyết đạt được bất cứ gì là hòa khí, cái khả năng làm việc chung với nhau, làm với tư cách một đội ngũ.

Thực ra thì không có gì khó khăn, bởi trong latihan chúng ta được dạy cho cách trở nên đồng nhất. Chúng ta được dạy cho cách thống nhất mà không bị ảnh hưởng bởi những dị biệt – dị biệt tôn giáo, lai lịch và văn vắn. Như vậy thì chúng ta biết được nhân loại chỉ là một.

Nói chung thì điều khiến khó đạt được là ảnh hưởng của nafsu. Nafsu luôn muốn đứng đầu, luôn muốn chiến thắng, luôn muốn quyền thế hơn, khôn khéo hơn, thành công hơn. Lấy một thí dụ hiện nay trên thế giới là Iran và Iraq: điều gì khiến họ chia rẽ? Chúng tộc họ như nhau, tôn giáo họ như nhau, quyền lợi họ cũng như nhau, nhưng họ chém giết nhau. Để làm gì? Họ sẽ được lợi lộc gì? Hoàn toàn chẳng có gì hết. Nếu Iran thua, Iraq cũng thua. Hoàn toàn không lợi lộc gì, nếu kẻ này đánh bại kẻ kia. Tuy thế, họ đã đánh giết nhau.

Nếu các bạn thực sự muốn biết sự thật, điều Bapak vừa mô tả là sự mô tả của chính nafsu. Bất chấp mọi lô-gích, nafsu luôn tìm cách biện minh cho việc chém giết nhau, không tin cậy nhau, không hợp tác với nhau và vân vân.

Cách chúng ta khắc phục và điều chỉnh điều đó là nhờ vào sự giáo hóa của Thượng Đế trong latihan kedjiwaan.

Trong latihan chúng ta nghiệm được quyền năng của jiwa, nó không bị ảnh hưởng bởi nafsu.

Trong tôn giáo điều trọng đạt nhất được nó tới là hòa khí giữa loài người. Mỗi tôn giáo đều coi hòa khí là căn bản cuộc sống loài người trên trần gian. Vậy, mỗi tôn giáo đều đòi hỏi các tín đồ phải có tinh thần xã hội và dân chủ. Tất nhiên, chương gại cho điều đó là nafsu.

[81 CDK 3]

Tại sao những gì chúng ta làm lại thiếu hiệu quả?

Bapak đã nghiệm được điều đó, như trong trường hợp Kalimantan. Bapak đã biết trước những thứ này nọ có thể tìm thấy ở đâu. Bapak biết, nhưng hiện nay tại sao chỉ có Bapak là người làm bất cứ gì? Tất nhiên, đó là vì hiện nay là lúc thích đáng. Thực vậy, lúc này là đúng lúc. Đúng lúc cho Bapak, và tuy Bapak không trách móc các bạn, Bapak hỏi các bạn là tại sao những người đã 15 hay 20 năm trong Subud như các bạn lại còn làm những gì thiếu hiệu quả?

Đúng vậy, các bạn có thể làm việc, nhưng chỉ theo lối thông thường. Trong tiếng Anh không có chữ nào gọi điều đó là một phép mâu. Trong

tiếng Java, chữ đó là ‘goib.’ Trong Hồi giáo người ta nói mình nên tin ở phép màu, ở ‘goib’ là cái vượt ngoài trí óc - điều người Hà Lan gọi là *toevallighen* (bất ngờ). Vậy, tất cả những gì là *monco* (độc đáo) được phát hiện qua một *toeval* (tình cờ), chứ không qua học hỏi. Chỉ cái đó là có thể nghiên cứu. Vậy, với chúng ta và con cháu mình tại nhà trường, chúng ta không chỉ suy nghĩ những gì có trong sách vở, mà còn phải luôn làm việc, để thỉnh thoảng tiếp nhận được những *toeval*.

Điều đó hết sức quan trọng. Lí do khiến cho chúng ta, con cháu chúng ta, tiến bộ chậm chạp là chúng ta không cố gắng nhiều để học hỏi, không kiên trì nhiều trong những gì mình làm.

[82 CDK 3]

Châm ngòi cho chân tâm

Vậy, điều Bapak cầu nguyện cho tất cả chúng ta là không ngớt nghĩ tới kinh doanh. Chúng ta đã bắt đầu khai phá con đường theo cái hướng đó. Chúng ta đã bắt đầu thấy rõ phương thức phải theo: phương thức hạnh phúc cho tất cả các hội viên Subud đã tiếp nhận được đặc ân của Thượng Đế qua latihan kedjiwaan của Subud.

Những gì Bapak nói là để châm ngòi cho chân tâm các bạn. Đó không là châm ngòi để tạo một không khí bất an, mà là châm ngòi cho các bạn hăng say tranh đấu, xây dựng, phát triển quốc gia mình, xây dựng Hội của chúng ta qua sự phụng thờ Thượng Đế.

[81 WOB 5]

Những người khai phá cho hòa bình

Với sự thành công, sự thành đạt Bapak vừa mô tả, chúng ta sẽ mở ra một con đường cho mình thành những viên chức đem hòa bình tới cho nhân loại. Nếu đạt được điều đó, chúng ta cũng sẽ chắc chắn cuối cùng tiếp nhận được phần thưởng của Thượng Đế, bởi là những người khai phá đem tới cho nhân loại sự hiểu biết về nghĩa lí của đời người.

[81 SAO 3]

